

[Inge Krogh.]

tuel obduktion; det skal blot være sådan, at de pårørende har mulighed for at rette indsigelse. Jeg synes, det kan skabe en del komplikationer i disse tilfælde, f.eks. ved forbrydelser. For det første går der altså 1 døgn. Så skal domstolen afgøre det, der skal komme en kendelse, og denne kendelse kan kæres, og der er en kærefrist på 3 dage. Altså, der er mange opsættende undersøgelser, og hvordan skal opbevaringen af den døde så foregå, i fryserum eller andet? Det kan, mener jeg, absolut støde på vanskeligheder.

Wilhelm (VS):

Der er andre ordførere, der har været inde på nogle af de spørgsmål, jeg har hæftet mig ved, så det skal jeg ikke trætte med at gentage — det drejer sig f.eks. om denne særbehandling af personer under militæret — men jeg skal holde mig til kun at nævne det, jeg ikke finder har været rigtig berørt.

Det har været nævnt, det var vist af hr. Hagen Hagensen, at man måske kunne have foregrebet nogle af de ting, der var sket, hvis man havde været hurtigere med sit lovforslag i henhold til betænkningen fra 1969. Jeg tror ikke, at hr. Hagen Hagensen kan have genopfrisket betænkningen. Det har jeg gjort, for jeg synes altid, det må have interesse, om der var nogle fornuftige folk, der dér forudså, hvad der kunne ske, hvor hullerne var i lovgivningen. Så vidt jeg kan se, er der ikke på noget som helst punkt i 1969-betænkningen forudset noget af det, der senere danner den aktuelle baggrund for tilføjelsen til § 2.

Det kunne endda være, hvad det være vil — og det skal ikke bebrejdes det udvalg dengang — men når jeg nævner det, er det, fordi jeg i og for sig synes, at man med dette lovforslag, som er en fuldstændig nyomskrivning af en over 100 år gammel lov, som det er nævnt, i virkeligheden nok på adskillige punkter løber risikoen for at begå de samme bommerter på lidt andre områder én eller flere gange til.

Jeg tænker på, at i virkeligheden er alle de bestemmelser, der er, og som der bl.a. henvises til i bemærkningerne, hvor der f.eks. står om den nye § 2, stk. 5, jfr. betænkningen side 23 — det er i øvrigt notorisk forkert — der er intet i betænkningen på

side 23, der siger noget som helst om, hvilke personer en læge ikke må udføre ligsyn over for — men bortset fra det er det sådan, så vidt jeg kan se, at betænkningens mange sider af regler om, hvilke pligter læger har til at udføre denne funktion, og hvilke retigheder de har på samme område, går præcis den modsatte vej af den hensigt, der ligger i tilføjelsen i § 2. Det går nemlig i den retning, at det skal være de i forvejen særligt implicerede læger i det pågældende tilfælde, f.eks. en speciallæge, der har haft den pågældende under en helt speciel behandling, der skal kunne træde i stedet for famililægen for at foretage disse ligsyn. Det er den generelle tendens i udvalgets lovforslag, som man i øvrigt stort set har fulgt, i reglerne for, hvilke læger der skal inddrages, og det er også den generelle tendens i alt, hvad der står tilbage i dette lovforslag undtagen i § 2, stk. 5. Der, hvor jeg mener man måske kan lægge op til at gøre tilsvarende bommerter eller, skal vi sige lade blive tilsvarende huller tilbage som dem, der viste sig, fordi man ikke havde et § 2, stk. 5, er f.eks. i § 2, stk. 2. Det er dette, at det er lige præcis de sygehushæger, som har deltaget i behandlingen af en på sygehuset ved døden afgået patient, der skal udføre ligsynet. Jeg er selvfølgelig helt klar over, at i 99 pct. af tilfældene — måske endnu mere — vil det være det eneste fornuftige og rimelige og hensigtsmæssige, men det stopper lige præcis ikke det hul, der kunne være over for fejlgrebene. Det mener jeg hverken de pågældende læger eller andre i virkeligheden kan være tjent med. Jeg synes, man skulle benytte den aktuelle anledning til lidt mere generelt at få stoppet sådanne eventuelle huller og f.eks. ikke følge betænkningen på det punkt, at det er den specialist, der har haft den pågældende i konsultation, der også i givet fald skal føre ligsynet, men at man, hvis der er behov for en specialist for at fastslå dødsmåden, siger, at det skal være en anden specialist inden for det pågældende område. Så meget om det.

Til sidst kun det, at jeg i virkeligheden finder det ret utilfredsstillende — men det må vi kunne drøfte i udvalget — at man her efter over 100 år og efter, at man i de sidste år har haft en meget intensiv debat om døds-kriterier, som, så vidt jeg kan se, ikke hører hjemme i nogen anden lovgivning, men